

וסת הדילוג

מחלוקת רב ושמואל בוסת הדילוג

1. נדה סד, א

גמ'. איתמר, ראתה יום חמשה עשר לחדש זה, ויום ט"ז לחדש זה, ויום שבעה עשר לחדש זה. רב אמר: קבעה לה וסת לדילוג. ושמואל אמר: עד שתשלש בדילוג.

נימא רב ושמואל בפלוגתא דרבי ורשב"ג קמיפלגי, דתניא, ניסת לראשון - ומת, לשני - ומת, לשלישי לא תנשא - דברי רבי. רשב"ג אומר: לג' - תנשא, לד' לא תנשא. לא, דכ"ע - כרשב"ג, והכא בהא קמיפלגי; רב סבר - חמשה עשר ממנינא, ושמואל סבר - כיון דלאו בדילוג חזיתה לאו ממנינא הוא.

אייתיביה: היתה למודה להיות רואה יום ט"ו ושינתה ליום כ"ששה עשר - זה וזה אסורין, שינתה ליום י"שבעה עשר - הותר ששה עשר ונאסר חמשה עשר ושבועה עשר, שינתה ליום י"שמונה עשר - הותרו כולן, ואין אסור אלא משמונה עשר ואילך. קשיא לרב! אמר לך רב: למודה שאני...

מיתיבי: ראתה יום י"שעשרים ואחד בחדש זה, יום י"שעשרים ושנים בחדש זה, יום י"שעשרים ושלושה בחדש זה - קבעה לה וסת. סירגה ליום עשרים וארבעה - לא קבעה לה וסת. תיובתא דשמואל! אמר לך שמואל: הכא במאי עסקינן - כגון דרגילה למחזי ביום עשרים, ושינתה ליום עשרים ואחד. דיקא נמי, דשבקינן ליום עשרים, ונקט ליום עשרים ואחד - ש"מ.

2. בבא קמא לו, ב

נגח שור יום ט"ו בחודש זה, ויום ט"ז בחודש זה, ויום י"ז בחודש זה - פלוגתא דרב ושמואל, דאתמר: ראתה יום ט"ו בחודש זה, ויום ט"ז בחודש זה, ויום י"ז בחודש זה - רב אמר: קבעה לה וסת, ושמואל אמר: עד שתשלש בדילוג.

פסיקת הראשונים בוסת החודש

3. חידושי הרמב"ן מסכת נדה דף סד עמוד א

וקורא אני על עצמי מקרא זה (תהלים קל"ט) פליאה דעת ממני נשגבה לא אוכל לה, וכי הוסת מזל יום גורם או מזל שעה גורם שיהא תלוי ביום השבוע או ביום החדש, שהרי להפלגות שוות הדין נותן כן שכבר נתמלאת סאתה של זו וכן דרכן של נשים כולן, וכן של אנשים בחלאים של הפסקות שהן באין בהפסקות שוות או בשעת המולד של לבנה ובמלואה אלא שיהא שיפורא גורם תימא הוא, ולפי דעתי בעניותי לא יפה כוונו הראשונים בחלוקי הוסתות שאני אומר אין וסת אלא להפלגה שוה לפי שהאורח בזמנו הוא בא מתמלא ונופצת לזמן הקבוע שכן טבען של בני אדם.

וזה שאמרו בט"ו בחודש זה וי"ו בחודש זה וי"ז בחודש זה בחדשים השונים הוא או במלאים או בחסרים וההפלגה שלה שוה היא ליום ל"ב, והדילוג שהורו בו אינו אלא דילוג הימים לומר שהיא קובעת וסת לדלג ל"ח לי"ט ולכ"ו וכן לעולם.

4. רבינו חננאל מסכת בבא קמא דף לז עמוד ב

נגח ט"ו בניסן ט"ז באייר י"ז בסיון וחזר ונגח ט"ו בתמוז ויום י"ו באב ויום י"ז באלול וחזר ונגח יום ט"ו בתשרי ויום י"ו במרחשון ויום י"ז בכסלו וזהו שילוש בדילוג. ובענין הזה גבי נדה כי האי גוונא ראתה בט"ו בתמוז ועוד ראתה בי"ו באב ועוד ראתה בי"ז באלול וחזרה וראתה ט"ו בתשרי וי"ו במרחשון וי"ז בכסלו. ושמואל אמר עד שתשלש בדילוג פי' הראייה הראשונה שראתה בט"ו בניסן אינה מן החשבון אלא צריכה לראות י"ו באייר י"ז בסיון י"ח בתמוז י"ט באב וכן לכל חודש:

5. רא"ש מסכת נדה פרק ט סימן ג השני

ר"ח פסק הלכה כרב משום דקיימא לן הלכה כרב באיסורי וכן פסק הראב"ד ז"ל.

6. תורת הבית הארוך בית ז שער ג

ולענין פסק הלכה פסק רבנו חננאל ז"ל כרב דקיימא לן כוותיה באיסורי. וכן פסק הרב ר"א ז"ל.

7. רמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק ח

הלכה ו: ראתה יום ט"ו בחדש זה ויום ט"ז בחדש של אחריו ויום י"ז בחדש של אחריו ויום י"ח בחדש של אחריו הרי קבעה לה וסת לדילוג.

הלכה ז: היה דרכה להיות רואה יום ט"ו ושינתה לט"ז שניהם אסורין, שינתה ל"ז הותר ט"ז ונאסר י"ז וט"ו באיסורו עומד, שינתה ל"ח נאסר י"ח והותרו כולם.

8. בעלי הנפש שער תיקון הוסתות סימן ג

ואיכא מאן דאמר הלכתא כותיה דרב דקי"ל כל רב ושמואל הלכתא כרב באיסורי. הילכך אם ראתה יום חמשה עשר בחדש זה וששה עשר בחדש זה ושבעה עשר בחדש זה כבר קבעה לה וסת בדילוג ואינה חוששת בחדש רביעי אלא משמנה עשר ואילך, וכל הראשונים הותרו. וכן בחדש חמישי אינה חוששת אלא לתשעה עשר, וכן כולן.

ואנן לא סבירא לן הכי דכיון דתלינן להעדה דשור המועד בקביעת וסתות ואמרינן בבבא קמא נגח יום ט"ו בחדש זה ויום ט"ז בחדש זה ויום י"ז בחדש זה פלוגתא דרב ושמואל וכו', וקי"ל הלכתא כשמואל בדיני. הילכך מספקא לן הא מילתא, ובנגיחות עבדינן כשמואל לקולא לנתבע... וגבי ראיות נמי נקטינן חומרי דרב וחומרי דשמואל, חומרי דרב דחוששת ברביעי ליום י"ח ובעיא עקירה תלתא זימני, וחומרי דשמואל שחוששת ברביעי לי"ז, דאלו לדעת רב אינה חוששת אלא לי"ח.

ההפלגה ובסמוך (עמ' רלח - רלט) בלשון הרמב"ן כתוב דלא קבעה לה וסת לדילוג ההפלגה אלא בחמש ראיות דבהם ג' דילוגים וכן בדין דדילוג הראשון לא ידעינן ליה אלא בשלש ראיות דבשתי ראיות איכא למימר דליכא אלא ההפלגה ולא דילוג ואפשר דמה שכתב רבינו כגון שראתה היום איירי כשהיה לה מתחלה וסת קבוע מכ"ט יום לכ"ט יום ופירוש מה שאמר כגון שראתה היום היינו שראתה כמו שהיתה למודה לראות לסוף כ"ט דהשתא כשראתה [ראייה] שנייה לסוף שלשים ושלישית לל"א ורביעיית לל"ב קבעה וסת לדילוג דבשתי הראיות הראשונות נמי ידעינן לדילוג:

פסקי השו"ע והרמ"א ונו"כ בהפלגה לדילוג

15. שולחן ערוך יורה דעה הלכות נדה סימן קפט

סעיף ה: פעמים שתהיה ההפלגה שקובעת בהם הוסת, בדילוג. כגון שראתה היום, וראתה שנית לסוף ל', ושלישית לל"א, ורביעיית לל"ב, קבעה וסת לדילוג של הפלגות. בין שהרחיקה דילוגה הרבה, בין שלא הרחיקה אלא יום אחד, קבעה וסת לדילוג השוה. שבכל ענין שתהא משהו ראייתה, קבעה לה וסת.

סעיף ז: כיצד קובעת בימי החדש בדילוג, כגון שראתה בט"ו בניסן וט"ז באייר וי"ז בסיון, לא קבעה וסת עד שתראה ב"ח בתמוז, שאין ראייה ראשונה מצטרפת, כיון שאין ההפלגות שוות. ומיהו אם היה לה וסת קודם שהתחילה, ואח"כ שינתה וראתה בדילוג ג' פעמים, קבעה וסת בדילוג. לפי שאף הראשונה בדילוג ראתה אותה, שדילגה מוסת הקבוע לה (רמב"ם ורמב"ן כשמואל וטור לדעת ראו"ש אבל בפרק שור שנגח ד' וה' פסק ראו"ש כרב וכן הוא ברמזים שם) וי"א שאע"פ שלא ראתה אלא בט"ו בניסן וט"ז באייר וי"ז בסיון, קבעה וסת וחוששת ל"ח בתמוז וי"ט באב, וכן לעולם. ויש לחוש לדבריהם ולהחמיר.

16. ט"ז יורה דעה סימן קפט ס"ק ו

ורביעיית שלשים ושנים. זהו כיש אומרים שבסעיף ז' אבל לדעה ראשונה דלשם בעינן כאן עוד ראתה בשלשי' ושלשה:

17. ש"ך יורה דעה סימן קפט ס"ק ח (על סעיף ה)

כגון שראתה היום כו' קבעה וסתה כו'. משמע דבד' ראיות קבעה וסת לדילוג והיינו דוקא לדעת היש מחמירין דלקמן סעיף ז' וכ"כ בפרישה סל"ז וכן משמע בתוספות והרא"ש ס"פ האשה גבי מ"ש דל"ק רב דראיה הראשונה היתה בט"ו בחודש כיון דראיות' למנין ימות החודש אבל אם ראייה ראשונה היתה בר"ח ושניה בט"ו לראיה זו ושלישית בט"ז לאותה ראייה מודה רב דלא קבעה לה וסת דראיה ראשונה אינה מן המנין עכ"ל ומביאו ב"י בדף קצ"ב ע"ג סוף ד"ה כיצד קובעה בימי החודש בדילוג כו'

משמע דאם ראתה ד' ראיות אפילו אין ראיותיה למנין החודש שקבעה וסת לדילוג לרב ולפ"ז להפוסקים בס"ז כשמואל א"כ הכא לא קבעה וסת לדילוגים אלא בה' ראיות וכמ"ש הרמב"ן ומביאו הטור כגון שראתה פעם אחת ואח"כ ראתה פעם שנית בכ"ט לראיה ראשונה ואח"כ פעם שלישית בל' לראי' ב' ואח"כ בל"א ואח"כ בל"ב דהשתא בראיה ג' התחילה לדלג ושם דילוג עליה

וסת ההפלגה בדילוג

9. תוספות מסכת נדה דף סד עמוד א

פ"י דווקא בכי האי גוונא אבל ראתה בג' חדשים או בכ' לחדש או באחד לכ"ע אין צריך יותר כדאמר לעיל בסוף בנות כותים (דף לט:): דחזאי ריש ירחא וריש ירחא כו' ואפילו שאחד מלא ואחד חסר ואין הימים שבין ראייה לראייה שוין מ"מ קביעות החדש גורם.

והיכא דבראשונה אין לה שיעור בחדש שתהא השניה נראת דילוג מן הראשונה דכ"ע דאין הראשונה מן המנין ובעינן שתשלש בדילוג כגון ראתה עכשיו ושניה בעשרים לה ושלישית בכ"א לשניה ומשום הכי נקט ט"ו בחדש זה.

10. נדה ט, ב

ת"ר: זקנה שעברו עליה שלש עונות וראתה - דיה שעתה, ועוד עברו עליה שלש עונות וראתה - דיה שעתה, ועוד עברו עליה שלש עונות וראתה - הרי היא ככל הנשים, ומטמאה מעת לעת ומפקידה לפקידה. ולא שכוונה, אלא אפי' פחתה והותירה. אפי' פחתה, ולא מבעיא כוונה? אדרבה, כי כוונה - קבעה לה וסתה, ודיה שעתה!... ה"ק: ולא שכוונה אלא שפחתה והותירה, אבל כוונה - קבעה לה וסת ודיה שעתה, ומני - רבי דוסא היא.

11. תוספות מסכת נדה דף ט עמוד ב

פחתה והותירה - פרש"י כגון לצ"א לצ"ב ולצ"ג לאו דוקא בענין זה דהא לקמן בפרק האשה (דף סד.) פליגי בה רב ושמואל בראתה בט"ו לחדש זה וט"ז לחודש זה וי"ז לחדש זה אי קבעה וסת לדילוג ומיהו למאי דפריש התם דדוקא ברואה לדילוג לחדש אבל ראתה היום ואחר ט"ז יום ואחר י"ז ימים לא קבעה וסת לדילוג אתי שפיר .

12. תוספות הרא"ש נידה סד א

תיובתא דרב נ"ל דהוה מצי לשנויי דהכא לא איירי בקביעות ימי החדש אלא מט"ו לט"ו . אלא בדבלאו הכי משני ליה שפיר.

13. טור יורה דעה הלכות נדה סימן קפט

ופעמים שתהיה ההפלגה שקובעת בהן הוסת בדילוג כגון שראתה היום וראתה שנייה לסוף שלשים ושלישית לשלשים ואחד ורביעיית לל"ב קבעה וסת לדילוג של הפלגות בין שהרחיקה דילוגה הרבה בין שלא הרחיקה דילוגה הרבה אלא יום אחד קבעה וסת לדילוג השוה שבכל ענין שתהא משהו ראייתה קבעה לה וסת...

וסת הדילוג אינה חוששת עד שתקבענו כיצד ראתה כבאחד בניסן ז'ולבסוף כ' חוששת להפלגה זו עבר יום כ' ולא ראתה שוב אינה חוששת כלום להפלגה דילגה ליום כ"א חוששת ליום כ"א הגיע יום כ"א ולא ראתה מותרת לשמש דילגה ליום כ"ב חוששת ליום כ"ב הגיע כ"ב ולא ראתה מותרת לשמש אירע לה ראייה ליום כ"ג קבע לה וסת לדילוג מכאן ואילך אינה חוששת אלא לדילוגה

14. ב"ח יורה דעה סימן קפט ס"ק ו

ופעמים שתהיה ההפלגה שקובעת בהן הוסת בדילוג כגון שראתה היום וכו'. תימה דכאן כתב דבארבע ראיות קבעה לה וסת לדילוג

אבל בהפלגה אין להפלגה ישרה קשר עם הפלגת דילוג והלכך מודה בה רב.

וכבר כתב הרש"ש בהגהותיו דכן מבואר בתו' לעיל ט' ב' וכוונתם דלא מסתבר למנקט דבר שהוא פלוגתא דלרב וסת ולזה סיימו דבהפלגה מודה רב דבעינן ג' דילוגין והיינו חמש ראיות וביניהן ד' הפלגות אחת שוה וג' דילוגין ולפיכך ל"א ל"ב ל"ג אין כאן וסת או אף לרב.

וכן מבואר בטור סי' קפ"ט שכ' בוסת החדש פלוגתת ר"ש ופלוגתת הפוסקים. ובוסת הפלגה כתב דבעינן ג' דילוגין ומש"כ כגון שראתה היום וראתה שני' לסוף ל' ר"ל שראתה שני' בדילוג לסוף ל' שהפלגה קודם להפלגה זו היתה של כ"ט וקיצר בדבר המובן וזה מבואר בדברי הטור במה שהעתיק לשון הרמב"ן דבוסת הדילוג בעינן ה' ראיות א' בניסן וכו' וכו' וב' וכו' ואף דהרמב"ן פסק כשמואל מ"מ אם לא היה הדין כן לרב הו"ל להטור לפרש.

ועוד כתב הטור דשינתה ליום ל' וליום ל"ב וליום ל"ד אין לה וסת וכבר פירשו כל זה הב"ח והדרישה אלא שלא פירשו אם הוא דוקא לשמואל או אף לרב, (בדרישה נקט ל' בפלוגתת ר"ש) ולמש"כ זה גם לרב

וכ"מ בהדיא בתוספי הרא"ש בסוגין שכתב דהוי מצי לתרוצי הדין דהיתה למודה להיות רואה יום ט"ו בוסת הפלגה ומבואר דמודה רב בזה דצריך ג' דילוגין והיינו ה' ראיות.

ומצינו להראב"ד בבעה"נ שפי' דבהפלגה סגי בד' ראיות אבל אין זו דעת תוס' ולדעת הראב"ד אפשר דגם לשמואל סגי בד' ראיות. ולא דמי לט"ו בחדש וט"ז וי"ז דהתם ט"ו לא הי' ע"י דילוג אבל בהפסקת ט"ו ט"ז י"ז י"ל דגם ט"ו היתה בכוונה לדלג שהרי ט"ז י"ז מחייב שקודם להן תהיה הפסקתה ט"ו.

22. חוות דעת ביאורים סימן קפט

אמנם מדברי התוספות בנדה ט' [ע"ב] ד"ה פיתחה, שהקשו דהא לרב קבעה וסת לדילוג, ותירצו דבדילוג להפלגה כולי עלמא מודו, ע"ש, מוכח בהדיא דבהפלגות שוות סגי בג' והפלגה בדילוג בעינן ד', דאי לא תימא הכי קשה דהא בש"ס אמרו שם בהדיא כי כיונה קבעה לה וסת, ואם כן ממה נפשך אי חשבינן ראיה ראשונה שלפני הצ' יום, אם כן בהפלגה לדילוג גם כן קבעה וסת לרב, ואי לא חשבינן הראיה ראשונה, ועיין ברשב"א בתורת הבית הארוך [שם י, ב] שפלפל בזה, אף בהפלגות שוות לא קבעה וסת, דהא בעינן ד' ראיות גבי הפלגה. אלא ודאי דהתוספות סבירא להו דבהפלגות שוות סגי בג', והפלגה בדילוג בעינן ד', והטעם הוא כמו שכתב הרמב"ן בחמש שיטות דבהפלגות שוות מיד בראיה שניה ניכרת וסתה, מה שאין כן בהפלגה לדילוג לא ניכר וסתה עד ראיה ג' ואינו ראוי לקבוע עליו וסת בתחלתו:

23. שולחן ערוך יו"ד הלכות נדה סימן קפט סעיף יג ברמ"א

ואינה חוששת לוסת הדילוגין, עד שתקבענו. כיצד, ראתה א"ט"ו בניסן, חוששת לט"ו באייר. לא ראתה בט"ו באייר, אינה חוששת לט"ז בו. ראתה ב"ט"ז בו, חוששת לט"ז בסיון ואינה חוששת לשבעה עשר בו. ראתה י"ז בו, חוששת לי"ז בתמוז ואינה חוששת לי"ח בו. ראתה י"ח בתמוז, קבעה לה וסת דילוגין לימי החודש וחוששת

ולפמ"ש לקמן ס"ח י"ט דלענין הדין יש להחמיר כשני הסברות ה"ה הכא:

18. ביאור הגר"א יורה דעה סימן קפט

(ז) פעמים כו'. עתוס' ס"ד א' ד"ה איתמר כו'. ונראה אף שכתבו תוס' לכ"ע מ"מ לשמואל בעינן ה' וכאן הוא אליבא דרב וכסברא האחרונה שבסעיף ז' וכ"כ בש"ך ע"ש:

19. סדרי טהרה סימן קפט ס"ק ה

ולפי שדברי תוספות סתומים וצריכים ביאור, לכך נראה לי ביאור לדברי תוספות דכך הוא, דלמאי דסבירא להו בקושייתם דבא פליגי רב ושמואל, דרב סבירא ליה דבג' ראיות קבעה וסת לדילוג אפילו היכא דאין ראיה א' ניכר בימי החדש, ואהא פליגי שמואל וסבירא ליה דלא קבעה וסת לדילוג אלא בד' ראיות, וכגון שראתה היום ולבסוף ל' ול"א ול"ב, דאיכא ארבע ראיות. וכן דעת הרא"ה בבדק הבית [שם ט, ב] דלרב סגי בג' ראיות, ולשמואל דסגי בד' ראיות אפילו היכא דלא ראתה בימי החדש ניכרים, יע"ש .

20. רש"ש מסכת נדה דף סד עמוד א

תד"ה איתמר. והיכא דבראשונה אין לה שיעור בחדש שתהא השניה נראה דילוג כו' כגון כו' ושלישית בכ"א כו'. ל"ד אלא דה"ה אם השלישית היתה ג"כ בכ' אין ראשונה מצטרפת לקביעת וסת דהפלגה מכל' לכ'. אף דהשניה נראית הפלגה מן הראשונה וכ"ה בדבריהם בב"ק (לז ב). ובזה מובן קושייתם מראה שור ונגה שור ולא נגה ודו"ק.

אבל יותר נ"ל ממש"כ ובעינן שתשלש בדילוג כלישנא דשמואל. דבציוורם אף השניה אינה מן המנין גם לרב. והא דכתבו דאין הראשונה מן המנין כוונתם עליה וקראוה ראשונה מפני שהיא קודם ראית הדילוג וכמו הראשון אדם תולד עי' פסחים (ה). וכן מוכח מריש דבריהם שכ' והיכא דבראשונה אין לה שיעור בחדש. היתכן זה הלא באיזה יום שתראה יש לו שיעור בכמה לחדש הוא. אלא ע"כ כוונה להשניה דלא ראתה ביום שיש לו שיעור בחדש שנוכל לקרותה ראית דילוג ביחס הראשונה. ובזה אתיין לנכון דבריהם לעיל (ט ב) בד"ה פתחה. רק דשם יש השמטת סופר וכצ"ל ואחר ט"ו יום ואחר ט"ז יום. כי גם בלא"ה קשה למה דלגו ט"ו ונקטו ט"ז וכמו שמדקדק הש"ס לקמן כה"ג .

אולם דעת הפוסקים אינה כן ובטלה דעתי. ופירוש הס"ט בסי' קפ"ט סק"ה בכוונת דבריהם דשם לא מחוור כלל ע"ש:

21. חזון איש יורה סימן פו

נידה ס"ד א': תוד"ה איתמר ובעינן שתשלש בדילוג כו' ומשו"ה נקט ט"ו כו' מבואר מדבריהם דבהפלגה אין פלוגתא בין רב לשמואל ואף רב מודה דבעינן ג' דילוגים, דראי' קמייאת לא בדלוג חזיא. ובעינן שתהא רואה בסוף ב"ט"ו ובסוף ג"ט"ז י"ז הי"ח ולא דמי לראתה בט"ו בחדש ובט"ז ובי"ז דסגי לרב, דהתם אמרינן דיום ט"ו לחדש גרם ראיתיה וכן יום ט"ז גרם ראיתיה וכן י"ז והלכך יש להם קשר. ואע"ג דב' ראיות אחרנייתא לא גרם יום החדש עד אחר עברו עלה ימי החדש ועוד יום הדילוג מ"מ אחר הדילוג גרם יום החדש.

קבעה וסת הדילוג ולא ראתה – למתי חוששת?

28. שם עמ'קי"ג

עוד חקר שם (בפרי דעה הקדמת שער שמיני) אם עבר חדש (ושם מיירי שעברו ג' חדשים) ולא ראתה כגון שראתה ט"ז י"ז י"ח שצריכה לחוש לי"ט ולא ראתה בו, אם לחדש שאחריו תחוש לכ' כאילו ראתה בחדש הקודם דבחדש זה היה חשש הוסת לי"ט ואפילו לא ראתה או דשעת וסתה נשאר י"ט כיון שלא ראתה. ונוטה שתחוש לכ' כאילו ראתה בחדש הקודם והחוו"ד סק"ה כתב בפשיטות דאם לא ראתה בי"ט אב אפ"ה חוששת לכ' אלול כמבואר בבבב"נ לראב"ד גבי נגיהות ופשיטא לי' דחשבינן כאילו ראתה וכן נוטה סוגיא דעלמא אף שבערה"ש סקט"ז הניח דבריו בצ"ע ועיין שבט הלוי ח"ב ספ"ג אך בשבט הלוי ח"ד סקנ"ח הובא כדעת החוו"ד.

האם קובעת וסת דילוג בג' ראיות מוס"ק מרוחק?

29. שם

ש"ך סקי"ח: ר"ל וכו' בתחילה מפרש דברי המחבר כפרישה שחידש דאפי' אם היה לה וסת לי"ב וכעת ראתה ט"ז י"ז י"ח מצרפינן גם הי"ב להחשב ד' ראיות וג' דילוגים והק' דבגמ' אמרו רק כשוסתה שוה לדילוגה כגון שהקבוע בכ' ודילוגה לכ"א ולא בדילוג גדול ומחודש.

למה מחמירים כרב ושמואל בספק וסתות דרבנן?

30. שם עמ' קי"ד

ובסד"ט סק"ו ובלחוו"ש (ס"ק ט) הקשו אמאי ניהוש לשתי החומרות הא אמרי' דוסתות דרבנן ותל' בלחוו"ש ע"פ הר"ן פ"ק דמגילה והמל"מ פ"א מהל' מגילה הי"א שכ' דאפי' בספד"ר א"א להקל בשתי הקולות הסותרות ביסודן וגם א"א לנקוט חומרא אחת כיון דהוי ספק ולכן אזלי' לחומרא בשני הצדדים וה"נ א"א להקל גם כו"ק וגם כוסת שא"ק וצריך להחמיר כשניהם ועי' לעיל ס"ב אות א' ד"ה ובספק.

לי"ט באב. (ג"ז ממשמעות הטור). וכן בדרך זה בהפלגה ודילוגין, כי אין חלוק ביניהן. רק י"א כי בדילוג **חדש**, הראייה הראשונה מן המנין, כמו שנתבאר.

24. ש"ך יורה דעה סימן קפט ס"ק לו

צ"ע דהי"א בדילוג חדש ראייה ראשונה מן המנין סוברים גם בדילוג הפלגה ראשונה מן המנין וכמש"ל ס"ק ח' ע"ש ודוק אלא שאין הפלגה נודעת אלא בב' ראיות וכדלעיל ס"ב ואי אפשר בפחות מארבע ראיות אפילו בהפלגות שוות וצל"ע

הרחבות בוסת הדילוג

וסת הדילוג לעונות

25. וסת הדילוג לעונות - ששה"ל סעיף ה א

כתב בתפארת למשה דאם ראתה ביום ל' ואת"כ ליל ל"א ואח"כ ביום ל"א נקבע וסת הדילוג לעונות שהרי הפליגה ס' עונות ואח"כ ס"א עונות ואח"כ ס"ב עונות. והפרי דיעה שפתי לוי סקי"ג פקפק ע"ז ממש"כ הנוב"ת ספ"ג דאין וסת לעונות ועי' לק' סי"ג אות א' ליישב דהגו"ב מיירי בתחילת קביעות וסת הפלגה שאין הפלגת עונות נקרא וסת לתשוש לו אך כשכבר קבעה לה וסת באופן של הפלגת עונות ונראה שמשווה ראיותיה באופן זה יש מקום לומר דהוי וסת. שבט הלוי ח"ג סקכ"ד לס"ו וסי' קכ"ה.

וסת הדילוג למפרע

26. ש"ך יורה דעה סימן קפט

ט וראתה שנית לסוף ל' כו'. וה"ה דילגה למפרע כגון ראתה שני' לסוף כ"ט ושלישי' לסוף כ"ח בכל ענין שהיא משוה דילוגה קבעה וסת כמו כן לדילוג זה פשוט וכן משמע בתוס' פ"ק דנדה ד"ט ע"ב ד"ה פחתה כו'.

27. שיעורי שבט הלוי עמ' קיא על הש"ך

בכרו"פ סק"ו הקשה דבשלמא בדילוג להבא שייך שימשיך עד אין סוף דשייך בטבע שמתמעט הדם ויש וסת אפילו לחצי שנה אבל בדילוג למפרע הוא נגד הטבע שיתקרבו ראיותיה כ"כ דלפ"ז לבסוף תראה כל יום ושוב תחזור ותדלג בריחוק ימים. ונראה דאין זה מוכרח דהרי רואים מהנסיון שגם בוסת הדילוג להבא אינו ממשך לדלג לעולם אלא נפסק אחר כמה דילוגים ושוב חוזר חלילה ולפעמים כשש פעמים ולא יותר ומ"מ חוששים לו כל הזמן כוסת ממש עד שיפסוק דבזמנו הוי וסת וא"כ ה"ה בדילוג למפרע דודאי הוסת תפסיק לדלג כגון כשיגיע לי"ד יום אך בינתיים צריכה לתוש לדילוג כוסת קבוע...

הפליתי שם כתב דבראב"ד בבעה"נ מבואר כדעת הש"ך דגם דילוג למפרע הוי וסת. שבט הלוי ח"ג סקכ"ד